

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Simonou Pavlovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Káranská 343/24, Praha 10, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2015, č. j. 1 Ad 45/2013 - 103,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni JUDr. Simoně Pavlové, Ph.D., advokátkce, se sídlem Káranská 343/24, Praha 10, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3.900 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 15. 11. 2012, č. j. X, byl žalobci přiznán od 1. 12. 2010 starobní důchod podle § 29 odst. 1, písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ve výši 6.128 Kč měsíčně s tím, že od ledna 2011 se důchod zvyšuje na 6.343 Kč měsíčně a od ledna 2012 na 6.449 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná vysvětlila, že důchodového věku, který je potřebný pro vznik nároku na starobní důchod (v případě žalobce 62 roků a 2 měsíce) dosáhl žalobce dne 24. 11. 2010, k tomuto datu získal též potřebnou dobu pojištění 26 roků. S ohledem na to, že část doby pojištění získal žalobce na území dnešní Slovenské republiky, vysvětlila, že jsou-li podle předpisů České republiky splněny podmínky nároku na důchod i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle předpisů jiných členských států EU, stanoví se výše důchodu ve smyslu článku 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 výlučně na základě dob pojištění získaných podle právních předpisů České republiky a rovněž podle předpisů stanovených v článku 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004. Oprávněná osoba má pak nárok podle čl. 52 odst. 3 téhož nařízení na vyšší z těchto částek. U žalobce byla doba pojištění potřebná pro nárok na důchod splněna i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů jiných členských států. Dále žalovaná uvedla, že důchod se skládá ze základní výměry ve výši 2.170 Kč měsíčně a procentní výměry, jejíž výše se stanoví z výpočtového základu, který u žalobce činí 10.554 Kč, jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 10.680 Kč za rozhodné období, t. j. roky 1986 – 2012 (§ 16 a § 18 zákona o důchodovém pojištění); procentní výměra činí za 25 roků pojištění 37,5% výpočtového základu, tj. 3.958 Kč měsíčně; celkem tedy důchod ke dni přiznání činí 6.128 Kč měsíčně. Od ledna 2011 (podle předpisů o valorizaci důchodů) se zvyšuje na 6.343 Kč a od ledna 2012 na 6.449 Kč měsíčně.

[2] Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2013 č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná změnila rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 15. 11. 2012, č. j. X, tak, že podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, se žalobci přiznává od 1. 12. 2010 starobní důchod ve výši 6.445 Kč měsíčně, přičemž dále uvedla výše jednotlivých splátek v příslušném (následujícím) období, takže od 13. 2. 2013 činí důchod 6.957 Kč měsíčně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že výpočet starobního důchodu byl v prvostupňovém rozhodnutí proveden správně, stejně jako byl správně určen věk potřebný pro vznik nároku na starobní důchod. Nebyla ale zohledněna doba samostatné výdělečné činnosti žalobce za roky 1992 až 1994 a doba výdělečné činnosti za roky 2003 až 2010, jakožto i získané vyměřovací základy za rok 1992 až 1994. Protože žalobce až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zaplatil pojistné na důchodovém pojištění ze samostatné výdělečné činnosti prováděné v letech 1992 až 1994, přistoupila žalovaná ke změně prvostupňového rozhodnutí, v němž zohlednila takto nově získanou dobu pojištění a důchod stěžovateli přiznala ve výši 6.445 Kč měsíčně k datu jeho přiznání. K žalobcem tvrzenému pracovnímu poměru v letech 2003 až 2010 žalovaná uvedla, že údajný zaměstnavatel pan L. D. (společnost RING CLUB spol. s r.o.) působil pouze v letech 1991 až 2000. Nelze proto dle žalované předpokládat, že by v následném období uzavřel po právu pracovní smlouvu s žalobcem. Žalovaná neshledala důvod nevěřit žalobci, že pro pana D. v letech 2003 až 2010 vykonával činnost, za níž dostával odměnu, dělo se tak ale bez jakékoli dokumentace, bez přihlášení žalobce k účasti na důchodovém pojištění a bez placení pojistného zaměstnance na důchodovém pojištění. Žalobce proto v tomto období nebyl účasten důchodového pojištění, protože jeho údajný zaměstnavatel a ani žalobce nesplnili podmínky pro vstup do důchodového pojištění; žalovaná proto žalobci účast na důchodovém pojištění v letech 2003 až 2010 nezapočetla.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil u Městského soudu v Praze žalobou ze dne 28. 8. 2013, v níž nesouhlasil s tím, že mu žalovaná neuznala dobu pojištění v letech 2003 až 2010, kdy byl zaměstnán u L. D., ačkoli žalovaná uvedla, že žalobci věří, že byl u této osoby zaměstnán. Skutečnost, že pan D. neplnil své zákonné povinnosti a nepředal žalované příslušné dokumenty podepsané žalobcem, nemůže jít k jeho tíži. Až z odůvodnění napadeného

pokračování

rozhodnutí žalobce zjistil, že pan D. neplnil své povinnosti. Žalovaná nemůže po zaměstnancích požadovat, aby si sami prověřovali, zda je jeho zaměstnavatel evidován – přihlášen k účasti na důchodovém pojištění. Uvedl, že je schopen dohledat jména osob, které jako zájemce o stavbu na pokyn svého zaměstnavatele - pana D. získal. Namítal, že rozhodnutí orgánu prvního stupně není téměř odůvodněno a že žalovaná tuto vadu neodstranila. Žalobce vyslovil přesvědčení, že rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k tomu, že ani přes svůj vážný zdravotní stav nikdy nepožadoval nemocenské dávky a že téměř celý život řádně pracoval. Neměl nadto nikdy důvod pochybovat o tom, že jeho zaměstnavatelé vždy za něho odváděli veškeré platby; tyto pochybnosti neměl ani ve vztahu k panu D. Podvod této osoby však nemůže jít k jeho tíži. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

[4] Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 9. 2013, č. j. 1 Ad 45/2013 – 10, věc postoupil Krajskému soudu v Ostravě. Ke kasační stížnosti žalobce bylo toto usnesení městského soudu zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 4 Ads 88/2013 – 22, a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 4. 2. 2014, v němž popsala, že nevyhověla požadavku žalobce na zápočet doby pojištění u zaměstnavatele L. D. v letech 2003 až 2010, protože po prošetření všech rozhodných skutečností nebylo zjištěno, že by žalobce byl jako zaměstnanec v pracovním poměru u pana L. D. přihlášen k účasti na důchodovém pojištění a že by bylo prokázáno zaplacení pojistného za žalobce za uvedenou dobu. Pokud by tyto skutečnosti byly prokázány, žalovaná by ve věci rozhodla znovu. S ohledem na tento stav věci žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby.

[6] K dotazu městského soudu na Okresní správu sociálního zabezpečení Ostrava ohledně toho, zda byl žalobce v letech 2003 až 2010 důchodově pojištěn, Okresní správa sociálního zabezpečení Ostrava přípisem ze dne 19. 3. 2014 sdělila, že v tomto období nebyl žalobce v evidenci z titulu pojištění u žádného zaměstnavatele.

[7] Během jednání proběhnuvšího dne 15. 4. 2014 žalobce namítal, že žalovaná dále nezapočetla dobu pojištění v roce 1969, kdy pracoval ve Slovenské filmové tvorbě, a v roce 1973, kdy pracoval pod agenturou Slovkoncert. Žalobce osobně uvedl, že z důvodu své tíživé finanční situace přijal zaměstnání u pana D., avšak žádnou pracovní smlouvu s ním nepodepsal. Peníze dostával tzv. na ruku, a to i přes různé prostředníky bez jakéhokoli potvrzení. Pana D. se nesnažil vyhledat, protože ani nevěděl, kde bydlel v době, kdy pro něj pracoval. Utrpěná zranění si léčil sám, lékaře nenavštěvoval, tudíž nemohl ani zjistit, že za něj není placeno zdravotní pojištění. S ohledem na tyto skutečnosti zástupkyně žalobce trvala na tom, aby byl pan D. vyslechnut. Městský soud však podle protokolu o jednání rozhodl, že žádné další dokazování provádět nebude.

[8] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 4. 2014, č. j. 1Ad 45/2013 - 47, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Výrokem III. rozsudku přiznal ustanovené zástupkyni žalobce odměnu za právní službu ve výši 2.600 Kč. Podle odůvodnění dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že v letech 2003 až 2010 byl účasten důchodového pojištění jako zaměstnanec v pracovním poměru, protože neměl uzavřenu pracovní smlouvu a protože po provedeném šetření bylo zjištěno, že pan L. D., u něhož měl údajně pracovat, jako zaměstnavatel již nepůsobil. Žalovaná proto postupovala správně, pokud období let 2003 – 2010 žalobci jako dobu pojištění nehodnotila. K námitce zástupce žalobce, že nebylo zohledněno jako doba pojištění období

celého roku 1969 a 1973, soud uvedl, že byla uplatněna po lhůtě k podání žaloby, tudíž se k ní nemůže vyjádřit. K přiznané odměně ustanovené zástupkyni soud vysvětlil, že jí přiznal odměnu za dva úkony právní služby učiněné v řízení, spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a za účast u jednání soudu; dále jí přiznal náhradu hotových výdajů ve výši 2x300 Kč. K účtované odměně za úkony 1) porada s klientem dne 14. 11. 2013 a 2) jednání s klientem dne 14. 11. 2013 soud uvedl, že tuto odměnu zástupkyni nepřiznal, neboť dle jeho názoru jsou zahrnuty pod úkon právní služby „převzetí a příprava zastoupení“. Dále zástupkyni nepřiznal odměnu za přípis Nejvyššímu správnímu soudu ze dne 14. 11. 2013, neboť tímto přípisem byl jen upřesněn pobyt žalobce, což však on sám učinil k předchozímu dotazu Nejvyššího správního soudu; nejednalo se tedy o úkon právní služby ve smyslu advokátního tarifu. Z téhož důvodu zástupkyni nepřiznal odměnu za přípis ze dne 21. 2. 2014, neboť zástupkyně pouze odpovídala na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s.

[9] Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2014, č. j. 1 Ad 45/2013 - 47, byl ke kasační stížnosti žalobce ze dne 15. 5. 2014 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 4 Ads 106/2014 – 27, v němž Nejvyšší správní soud vytknul městskému soudu, že se nedostatečně zabýval důkazními návrhy stěžovatele, a to zejména jeho návrhem na výslech svědka pana L. D., za účelem prokázání stěžovatelovy účasti na důchodovém pojištění v letech 2003 až 2010.

[10] Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, proto žalobce přípisem ze dne 22. 10. 2014, č. j. 1 Ad 45/2013 – 68, vyzval, aby uvedl současnou adresu jím navrhovaného svědka pana L. D.. Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 1. 12. 2014, v němž soudu sdělil, že učinil pro zjištění jeho pobytu vše, co bylo v jeho silách, ale jeho aktuální místo pobytu nezjistil. Proto žalobce za této situace netrvá na jeho výslechu. Zdůraznil však, že se má soud zaměřit na to, proč žalovaná nezapočetla jeho zaměstnání v roce 1970, kdy pracoval jako asistent režie u Krátkého filmu Praha, a v letech 1972 až 1973, kdy pracoval pro agenturu Slovkoncert.

[11] Městský soud v Praze se přípisem ze dne 5. 2. 2015, č. j. 1 Ad 45/2013 – 77, dotazoval žalované na rozpor mezi výší starobního důchodu uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí a jeho výpočtem v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak na něj upozornil Nejvyšší správní soud. Žalovaná ve své odpovědi ze dne 26. 2. 2015, vysvětlila, že v napadeném rozhodnutí musela přistoupit k novému výpočtu výše starobního důchodu, neboť žalobce se v mezidobí zpětně přihlásil k výkonu samostatné výdělečné činnosti od 6. 10. 1992 do 30. 6. 1994 a protože zaplatil příslušné pojistné. Vysvětlila, že musela provést dva výpočty, prvním výpočtem zohlednila pouze došetřenou dobu samostatné výdělečné činnosti, prostřednictvím druhého výpočtu přihlédla i k vyměřovacím základům získaných žalobcem v letech 1992 – 1994. Vzhledem k tomu, že žalobce doplatil pojistné až v únoru 2013, první splátka důchodu, která mohla být přiznána ve výši podle druhého způsobu výpočtu, je splátka za měsíc únor 2013. Žalovaná připustila, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4 došlo k uvedení zřejmé nesprávnosti, neboť i pro splátky důchodu, na které vznikl nárok pouze ve výši bez zhodnocení nově doložené doby pojištění včetně vyměřovacích základů, bylo chybně uvedeno, že výše splátek podle druhého způsobu výpočtu „činí“ namísto správného „by činila“. Žalovaná proto vydala dne 17. 2. 2015 rozhodnutí, kterým opravila zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí.

[12] Městský soud v Praze žalobu proti napadenému rozhodnutí rozsudkem ze dne 28. 4. 2015, č. j. 1 Ad 45/2013 - 103, zamítl, žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem III. rozsudku přiznal ustanovené zástupkyni žalobce odměnu ve výši

pokračování

6.500 Kč s tím, že jí z přiznané částky bude vyplacena odměna ve výši 3.900 Kč z účtu městského soudu. Městský soud zdůraznil, že při přezkumu správního rozhodnutí je vázán rozsahem napadení uvedeným v žalobě prostřednictvím žalobních bodů. Soud tudíž dospěl k závěru, že se nemohl zabývat námitkami uplatněnými žalobcem až při ústním jednáním dne 15. 4. 2014 a v přípisu ze dne 1. 12. 2014, neboť tyto námitky žalobce neuplatnil včas, tedy v zákonem požadované lhůtě. Za stěžejní bod přezkumu napadeného rozhodnutí žalobce podle městského soudu učinil ověření, že údajně byl účasten důchodového pojištění v letech 2003 – 2010. Soud jej proto vyzval v souladu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu ke sdělení kontaktních údajů pana L. D, kterého navrhoval jako svědka k prokázání této doby pojištění. Přípisem ze dne 1. 12. 2014 však žalobce sdělil, že na výslechu tohoto svědka netrvá. Jiné důkazy k prokázání této doby pojištění přitom žalobce nenavrhoval, soud proto musel vycházet ze zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava ze dne 19. 3. 2014, podle které žalobce v letech 2003 – 2010 nebyl v evidenci z titulu pojištění u žádného zaměstnavatele. Žalovaná proto postupovala správně, pokud toto období žalobci jako dobu pojištění nehodnotila.

[13] K přiznané odměně ustanovené zástupkyni soud vysvětlil, že ji přiznal odměnu za 5 úkonů právní služby učiněné v řízení, spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, účasti u jednání soudu dne 15. 4. 2014, podání kasační stížnosti proti předchozímu rozsudku, přípisu soudu ze dne 1. 12. 2014 a účasti u jednání soudu dne 28. 4. 2015. Dále ji přiznal náhradu hotových výdajů ve výši 5x300 Kč. Protože zástupkyně žalobce není plátcem DPH, nemohl tuto částku zvýšit o hodnotu příslušné daňové sazby. Částka 2.600 Kč byla zástupkyni již vyplacena na základě předchozího rozsudku, tudíž zbývá doplatit částku 3.900 Kč. Zástupkyni účtovanou odměnu za úkony – porada s klientem dne 14. 11. 2013 a jednání s klientem dne 14. 11. 2013 soud nepřiznal, neboť dle jeho názoru jsou tyto úkony zahrnuty pod úkon právní služby „převzetí a příprava zastoupení“. Soud rovněž zástupkyni nepřiznal odměnu za jednání s klientem dne 21. 2. 2014, 15. 5. 2014, 3. 11. 2014, 27. 11. 2014 a 24. 4. 2015, neboť tyto úkony soud s ohledem na povahu a složitost věci nepovažoval za nutné a účelné. Nebyla rovněž přiznána odměna za přípis soudu dne 14. 11. 2013, neboť jím byl pouze upřesněn pobyt žalobce, což žalobce učinil sám k dotazu Nejvyššího správního soudu. Soud v neposlední řadě zástupkyni nepřiznal odměnu za přípis soudu dne 21. 2. 2014, který obsahoval odpověď na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s.

[14] Žalobce (dále též „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2015, č. j. 1 Ad 45/2013 - 103, brojí kasační stížností ze dne 22. 5. 2015, v níž uvádí, že rozsudek napadá ve výroku I. a III., a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýkal soudu, že podcenil postup Úřadu práce v Ostravě, který se v problematice neorientoval, což způsobilo jeho současné potíže. Stěžovatel se vinou nesprávného postupu úřadu práce ocitl bez prostředků a byl proto nucen vzít práci u pana D., který jej ujistil, že je vše v pořádku. Stejný podíl na situaci má i Úřad práce Bratislava, který jej odkázal na Úřad práce v Ostravě. Zdůraznil, že měsíčně pobírá důchod ve výši 7.100 Kč, ze kterého nemůže vyžít. Žádal proto o příspěvek na bydlení, který mu byl jednou přiznán, podruhé zamítnut. Stěžovatel setrval na svém požadavku, aby mu byla započtena doba zaměstnání v letech 1970, 1972 až 1973.

[15] Ohledně výroku III., kterým městský soud rozhodl o přiznání odměny pro jeho zástupkyni, stěžovatel zdůraznil, že ve věci bylo učiněno celkem 15 úkonů právní služby, s nimiž souvisí patnáct režijních paušálů po 300 Kč a náklady na konverzi dokumentů – 23 listů po 30 Kč. Vytýkal soudu, že další poradu s klientem nesprávně podřadil pod ustanovení

§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, který však představuje zcela odlišný úkon právní služby, stejně jako podání ze dne 14. 11. 2013, které ve skutečnosti představuje úkon dle § 11 odst. 1 písm. c) a d) advokátního tarifu. Zdůraznil, že právní záležitost bylo nutné s ustanovenou zástupkyní projednat. Vyslovil přitom přesvědčení, že pokud se mezi klientem a advokátem uskuteční řádně doložená porada, má advokát nárok, aby mu za ni byla poskytnuta odměna. Poukázal dále na to, že písemnými podáními bylo reagováno na poněkud zvláštní postup soudu, který neobesílal zástupkyni, ale přímo klienta. Podáním ze dne 14. 11. 2013 přitom zástupkyně reagovala na výzvu soudu a je z něj patrné, že ho činí osobně. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila.

II. Posouzení kasační stížnosti

[17] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zdali není na místě kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť se jedná o druhou kasační stížnost v téže věci. Dospěl však k závěru, že takto postupovat nelze, neboť předchozí rozsudek městského soudu napadal kasační stížností sice rovněž žalobce, ale toto rozhodnutí bylo zrušeno z důvodu procesního pochybení na straně městského soudu, který se nedostatečně zabýval jeho důkazními návrhy. Současnou kasační stížností stěžovatel napadá meritorní posouzení věci, k čemuž se Nejvyšší správní soud dosud nevyjádřil. Není proto naplněna hypotéza ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., což by odůvodnilo odmítnutí kasační stížnosti – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165.

[20] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť dovozuje vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost rozsudku, fakticky však uplatňuje rovněž kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože namítá nesprávné posouzení věci městským soudem. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,*

pokračování

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[21] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[23] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[24] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[25] Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení městského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za zákonné. Městský soud v Praze se v odůvodnění tohoto rozhodnutí tedy řádně vyjádřil k zákonnosti napadeného rozhodnutí a s ohledem na změnu námitek žalobce též správně zjistil skutkový stav věci. Městský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[26] K tvrzení stěžovatele, že pracoval pro pana L. D., Nejvyšší správní soud uvádí, že k prokázání této skutečnosti stěžovatel nepředložil žádný relevantní důkazní prostředek. Stěžovatel sice původně navrhol, aby byl vyslechnut pan L. D., ale tento návrh vzal zpět z důvodu, že se mu jej nepodařilo dohledat. Jak přitom Nejvyšší správní soud zdůraznil v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 23. 9. 2014, č. j. 4 Ads 106/2014 – 27, není pojmově vyloučené, aby žalobce dokázal, že realita (tj. v daném případě existence doby pojištění) byla odlišná od evidencí žalované - srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2013, č. j. 4 Ads 8/2013 – 31; rozsudek ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6 Ads 33/2012 - 54; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2009, č. j. 4 Ads 12/2009 - 83.

[27] Možnost prokázat dobu pojištění nad rámec evidence žalované popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 Ads 85/2013 - 33, podle kterého „*ve vztahu k dokazování v řízení před správním orgánem Nejvyšší správní soud předesílá, že § 38 zákona o organizaci sociálního zabezpečení upravuje jako primární důkazní prostředek sloužící k osvědčení doby pojištění a získaných vyměřovacích základů zejména evidenční list důchodového pojištění, dříve evidenční list důchodového zabezpečení. Rovněž je nutné vycházet z konkrétních pravidel pro prokazování některých dob pojištění upravených v § 85 zákona č. 582/1991 Sb., podle jehož odstavce pátého lze k prokázání doby pojištění použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod, nelze-li tuto dobu prokázat jinak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 28/2013-22 ze dne 11. července 2013). Při jejich absenci je zapotřebí aplikovat obecná pravidla pro dokazování stanovená v § 51 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Současně podle § 3 správního řádu je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy. Správní orgán je podle této zásady odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky dle § 2 správního řádu. Ustanovení § 12 a 13 zákona o organizaci sociálního zabezpečení nadto svěřuje orgánům sociálního zabezpečení výrazné pravomoci nejen k získávání (vyžádání) podkladů pro rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení, kontrole.“*

[28] Za situace, kdy ale stěžovatel v posuzované věci na prokazování toho, že realita neodpovídala evidenci žalované, rezignoval, nezbyvá než dojít k závěru, že stěžovateli nelze tuto dobu pojištění v letech 2003 až 2010 započítat. K prokázání určité skutečnosti totiž nestačí pouhé tvrzení stěžovatele, které je v rozporu s evidencí žalované, kterou na základě tohoto pouhého tvrzení není možné zpochybnit. Žalované tudíž není možné vytknout, že by ve vztahu k této tvrzené době pojištění nepostupovala v souladu se zákonem, pokud na základě dosažitelných důkazů tuto dobu jako dobu pojištění neuznala.

[29] K námitce stěžovatele, že postupy a informace Úřadu práce v Ostravě a Úřadu práce Bratislava byly v minulosti nesprávné, a že mu měla být též započítána rovněž doba pojištění v letech 1970 a 1972 až 1973, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tato argumentace je nepřijatelná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnil v řízení před městským soudem ve lhůtě podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není totiž kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, „*kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na němž je toto rozhodnutí postaveno.*“ K obdobným závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ve kterém uvedl, že „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším*

pokračování

správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výbrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení před Nejvyšším správním soudem (mysleno v řízení o kasační stížnosti) přípustně uplatnění skutkových a právních novot (zde srov. též ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.) vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (obdobně jako § 109 odst. 4 s. ř. s., vylučující možnost dodatečného uplatňování argumentů skutkových) tedy nesleduje restrikcí práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně. Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu vigilantiibus jura postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponese (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39, bylo konstatováno, že „podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tato výbrada dopadá i na případy, kdy žalobce sice onu námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby.“

[30] Řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. slouží k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí městských soudů; nevytváří proto novou instanci k přednesu další skutkové a právní argumentace pro žalobce. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže věcně vyjádřit k argumentaci ohledně toho, že postupy Úřadu práce v Ostravě a Úřadu práce Bratislava byly v minulosti nesprávné, ani k tomu, že stěžovateli měla být započítána rovněž doba pojištění v letech 1970 a 1972 až 1973. Tuto argumentaci stěžovatel uvedl až v kasační stížnosti, resp. na jednání městského soudu dne 15. 4. 2014, což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s., které ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zakotvuje koncentraci řízení před krajskými soudy, tj. stěžovatel měl veškerou svou argumentaci dokládající podle jeho názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před krajským soudem ve lhůtě podle ustanovení 72 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přitom dodává, že tato argumentace nespadá do okruhu těch námitek, k nimž musí správní soudy přihlédnout ex offio.

[31] K tomu nutno zopakovat žalobcovu povinnost podle § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., uvést v žalobě m. j. žalobní body a označit výroky napadeného (napadených) rozhodnutí. Toto ustanovení podtrhuje jejich význam tím, že předepisuje soudu přezkoumat žalobou napadené výroky v mezích žalobních bodů. Jde o projev dispoziční zásady, na které je správní soudnictví postaveno (viz. § 5 s. ř. s.). Výjimkou jsou některá ustanovení § 76 s. ř. s., ale i další skutečnosti, ke kterým je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (např. prekluze). V této souvislosti je možno poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS), podle které je soud oprávněn zrušit rozhodnutí krajského soudu pro vady řízení, byť nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání v mezích žalobních bodů. O takový případ však v projednávané věci nejde, neboť žádné takové vady v řízení před správním orgánem, které by bránily přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (např., že by bylo vydáno věcně nepřislusným orgánem a bylo tudíž nicotné, nebo bylo zmatečné), nebyly v řízení zjištěny; napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné v mezích námitek, které stěžovatel v žalobě uplatnil a městský soud v těchto mezích přezkoumal.

[32] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že i kdyby byly námitky stěžovatele stran postupu úřadu práce shledány přípustnými a důvodnými, nelze na jejich základě dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, které se týkalo přiznání starobního důchodu stěžovateli, nikoli nároků osoby pobírající podporu v nezaměstnanosti, resp. jiné dávky vázící se k nepříznivé sociální situaci poživatele dávky a k nesprávnému postupu úřadu práce v této oblasti, na něž stěžovatel poukazuje. Tyto námitky se tedy míjejí s předmětem tohoto soudního řízení. K požadavku stěžovatele na zápočet dob pojištění v letech 1970 a 1972 až 1973 musí Nejvyšší správní soud dále poukázat na to, že městský soud musel vycházet ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (stěžovatel ostatně o tomto tvrzení nepředložil ani nenavrhl žádný důkaz). Pokud tedy až v průběhu řízení před správním soudem stěžovatel nově tvrdil, že mu měla být započtena i další doba pojištění, nemohl se touto námitkou správní soud zabývat, neboť tato skutečnost nebyla předmětem správního řízení před žalovanou. Stěžovateli přitom nic nebrání, aby tyto skutečnosti uplatnil v novém řízení podle § 56 zákona o důchodovém pojištění, k jehož zahájení může dát podnět.

[33] Nejvyšší správní soud se dále zaměřil na výtky stěžovatele stran výše odměny přiznané jeho zástupkyni.

[34] K požadavku na proplacení nákladů na konverzi dokumentů v počtu 23 listů po 30 Kč za list, Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto náklady jsou součástí náhrady nákladů hotových výdajů dle § 13 advokátního tarifu – srov. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 7 To 26/2014. Nárok na odměnu za provedení autorizované konverze dokumentu má advokát podle názoru Nejvyššího správního soudu totiž pouze tehdy, pokud tuto konverzi neprovádí v souvislosti s poskytnutím jiného úkonu právní služby.

[35] Ve vztahu k poradě s klientem uskutečněné dne 14. 11. 2013 se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že je součástí úkonu právní služby převzetí a přípravy zastoupení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Citované ustanovení ostatně hovoří o tom, že úkonem právním služby je „*první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem*“. Pokud tedy proběhla první porada s klientem dnem 14. 11. 2013, jedná se o úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, který byl zástupkyni stěžovatele uznán a odměna za něj přiznána.

[36] Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil s požadavkem stěžovatele na proplacení odměny za přípis ze dne 14. 11. 2013, kterým na výzvu soudu pouze sdělil, kde se převážně zdržuje, a to za účelem určení místní příslušnosti krajského soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 – 59, vysvětlil, že „*za podání, se kterým je nutně spojen vznik nároku ustanoveného advokáta na mimosmluvní odměnu podle § 11 odst. 1 písm.d) citované vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je třeba považovat jen takové podání, z něhož vyplývají pro věc nové skutkové, či právní okolnosti a argumenty (důvody kasační stížnosti)*“. Takovým podáním ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu tedy nemůže být pouhé sdělení o tom, kde se stěžovatel v určitou dobu nacházel, zvláště když jeho obsah odpovídá předchozím podáním stěžovatele – kasační stížnosti ze dne 17. 9. 2013 a přípisu ze dne 16. 10. 2013. Podání ze dne 14. 11. 2013 tedy nepřineslo žádné nové skutkové či právní okolnosti a argumenty rozhodující pro daný případ. Ustanovené zástupkyni proto nevznikl nárok na odměnu za tento přípis podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Stejný názor Nejvyšší správní soud zaujímá ve vztahu k požadavku na proplacení odměny za přípis ze dne 14. 11. 2014, neboť jemu ustanovená zástupkyně pouze požadovala prodloužení lhůty ke sdělení adresy pobytu stěžovatelem původně navrhaného svědka pana L. D.

pokračování

[37] K požadavku na uznání odměny za kasační stížnost ze dne 16. 5. 2014, proti předchozímu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2014, č. j. 1 Ad 45/2013 – 47, týkající se nákladů řízení jako dalšího úkonu právní služby, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel podal rovněž kasační stížnost dne 15. 5. 2014 proti samotným meritorním závěrům městského soudu, za kterou městský soud zástupkyni odměnu přiznal. Nejvyšší správní soud nevidí v tomto postupu pochybení, neboť nejde o dva úkony právní služby, ale o dvě samostatně sepsané a podané části téže kasační stížnosti, které mohly být spojeny do jednoho podání.

[38] Ohledně nároku ustanovené zástupkyně na úhradu úkonu právní služby spočívající v jednání se stěžovatelem Nejvyšší správní soud uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 Aps 6/2011 – 85, „*další vykázané porady s klienty nepovažuje Nejvyšší správní soud, vzhledem k tomu, že kasační stížnost již nebyla nikterak doplňována a ze strany ustanovené zástupkyně nebyly již učiněny žádné relevantní úkony ve věci, za opodstatněné.*“ Nejvyšší správní soud s ohledem na tento právní názor zkoumal, zda po jednání ustanovené zástupkyně se stěžovatelem byl ze strany advokátky učiněn relevantní úkon vůči soudu, tedy konkrétně zda byla na základě takového jednání doplněna argumentace stěžovatele. Dospěl přitom k závěru, že městský soud pochybil, pokud zástupkyni nepřiznal odměnu za jednání s klientem dne 15. 5. 2014, neboť po něm následovalo podání v pořadí druhé části kasační stížnosti. V případech dalších jednání, za něž zástupkyně požadovala přiznání odměny podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro to nebyly splněny podmínky, neboť po nich nenásledovalo žádné relevantní doplnění argumentace stěžovatele nad rámec toho, co již bylo uvedeno v minulosti, přičemž za tyto předchozí úkony právní služby byla ustanovená zástupkyně stěžovatele odměněna. Ustanovená zástupkyně v tomto směru argumentovala pouze tím, že stěžovatel má právo na poradu se svým advokátem, což pro přiznání odměny za takové jednání, není s ohledem na výše uvedené dostatečné.

[39] Nejvyšší správní soud za této situace zvažoval, zda je na místě zrušit výrok III. napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a věc mu v tomto rozsahu vrátit k dalšímu řízení, dospěl přitom k závěru, že takový postup není nutný, neboť by byl v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení (srov. přiměřeně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25), zvláště když Nejvyšší správní soud má rovněž pravomoc rozhodovat o výši přiznané odměny ustanovenému advokátovi za podanou kasační stížnost. S ohledem na rychlost řízení a zásadu procesní ekonomie proto dospěl k závěru, že odměnu za jeden úkon právní služby, který nesprávně městský soud neuznal, ustanovené zástupkyni přizná v rámci jeho rozhodnutí o přiznané odměny za kasační stížnost.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[41] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalované však nelze podle ustanovení § 60

odst. 2 s. ř. s. přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve věci týkající se důchodového pojištění, ačkoli byla procesně úspěšná.

[42] Protože stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ustanovena zástupkyně, JUDr. Simona Pavlová, Ph.D., advokátka, Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za tři úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů – porada s klientem 15. 5. 2014 a 21. 5. 2015; kasační stížnost ze dne 22. 5. 2015. Tato odměna činí podle ustanovení § 9 odst. 2 cit. vyhlášky ve spojení s ustanovením § 7 cit. vyhlášky částku 1.000 Kč za jeden úkon právní služby. Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 900 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal částku 3.900 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů; tuto částku nenavýšil o hodnotu sazby daně z přidané hodnoty, protože zástupkyně není její plátkyní. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu